

»S takšnim, ki dirja po cesti kakor blisk, a brez konj in volov.«
»Ne, takega ne maram,« odbije fant.
»No, boš pa postal pilot in se boš vozil z letalom.«
»S kakšnim letalom?« — »Letal boš po zraku kakor ptič.«
»Tudi tega ne maram. Ostanem rajši na Hruševju. Čez eno leto pa pojdeva s Tonco zopet na Zasade, tam je najlepše na svetu.«

Gospod se nasmehne, potreplje ga po rami in reče: »Prav imaš, dečko! Po svetu je lepo, a najlepše je v ljubem rodnem gnezdecu! Take sreče ne najdeš v nobenem kraju in v nobenem mestu! Zdravstvujta, Tinč in Tonca, zdravstvujta vsi ljudje v tem zdravem kraju! Na svidenje!« »Srečno!«

Mestna družba odhaja, ljudje se veseli ozirajo za njo, Tinč in Tonca pa stojita sredi med njimi.

Krista Hafner

Sveta družina in razbojnik

Po ljudski pesmi.

Ilustriral Fr. Podrekar.

Nekoč je živel drvar Lesorez. Sredi gozda je imel hišico in v hišici ženo, ki ga je vsak večer, ko se je truden od dela vračal domov, čakala na hišnem pragu, se mu prijazno nasmehnila in ga pozdravila. Leto in dan sta tako živela in sta bila zadovoljna. Čez leto in dan pa je rekel drvar ženi: »Še otročička bi rad, ki bi mi vselej pritekel naproti, kadar bi se zvečer vračal domov.« In žena je sklenila roki in je prosila Boga, naj jima da otročička, majhnega otročička, ki jima bo v veselje in tolažbo. Leto in dan je molila in čez leto in dan je res otročička dobila. Lepo ga je v ple-nice povila in v zibelko položila in ko se je zvečer drvar vrnil domov, mu ga je pokazala in rekla:

»Glej, otročička sva dobila!«

Drvar je bil otročička vesel, v naročje ga je vzel in mu lepo pesemko zapel. Pel mu je o smreki v gozdu, o orlu na višavi, o roži trnuljčici v grmu. In ko je nehal peti, je položil detece v zibelko in rekel ženi:

»O, da bi naše detece že skoraj hodilo!«

In čez čas je dodal:

»O da bi naše detece že skoraj govorilo!«

Minilo je leto, drugega pol in drvar je sleherni večer vzel detece iz zibelke in mu pesmice pel. Ko pa je minilo leto, drugega pol, je nekega večera vzel detece iz zibeli, ga postavil na tla, prijel za ročici in rekel: »Detece ljubljeno moje, hodi!«

Toda detece ni hodilo, na tla je počenilo in milo zajokalo. In drvarju se je otročiček zasmilil, položil ga je nazaj v zibelko in žalostno rekel: »Zakaj moje detece ne hodi?«

Drugi večer se je drvar sklonil nad detece v zibelki, prijel ga je za ročico in rekel: »Detece moje, reci ata! Detece moje, reci mama!« Toda detece ni govorilo, le v strop je strmelo in se za očeta ni zmenilo. In drvar je bil žalosten in je rekel: »Zakaj moje detece ne govori? Zakaj moje detece ne hodi?«

Od tega dne ni drvar otročička nikoli več v naročje vzel, ni ga ujčkal, ni mu pesmice pel. Le vsako leto enkrat se je pred njegovo posteljico ustavil in vprašal: »Ali moje detece že hodi? Ali moje detece že govori?« In ko je žena žalostna odgovorila, da še ne, je jezno zaklel, pograbil klobuk in v temni gozd odšel in vso noč ga ni bilo domov.

Minila so štiri leta, petega pol in detece še vedno ni hodilo, še vedno ni govorilo. Tedaj je drvar odšel od doma, teden dni je po gostilnah hodil, pil in grde pesmi pel in Boga klet. Nato pa je postal ropar, strahovit ropar, strah vse dežele.

Štiri leta je živel v gozdu in ropal in ubijal ljudi. Včasih se je napil, prišel domov in se ustavil pred posteljico, na kateri je ležal otročiček, sinček njegov. Pogledal ga je in rekel: »Ali moj otrok že hodi? Ali moj otrok že govori?« In ko mu je žena vsakokrat žalostna odgovorila, da sinček še ne hodi, da sinček še ne govori, se je raztogotil, pograbil gorjačo in pretepel ženo in otroka. Nato pa se je vrnil v gozd in je zopet ropal in pil.

V tistem času je še hodila po zemlji sveta družina: Marija s sinom Jezusom in možem, svetim Jožefom. Po zemlji so hodili, ljudi tolažili in jim v potrebah tudi pomoč delili.

Nekega dne so prišli tudi v gozd, kjer je živel drvar in razbojnik Lesorez. Zagledali so hišico in Marija je rekla: »Potrkajmo na vrata in prosimo za prenočišče. Morda stanujejo notri dobri ljudje, ki nas bodo pod streho vzeli.«

Približali so se hišici. Na vratih je stala razbojnikova žena in je držala v rokah šop ključev. Marija je stopila k njej in jo je prijazno nagovorila:

»Oj, dobra žena, prenočite nas nocoj.«

Žena pa je odgovorila: »Rada bi vas pod streho vzela, rada bi vas to noč pri sebi imela. Toda imam za moža hudega razbojnika. Kadar pride domov, nikoli ni trezen, vselej je pijan. Po hiši razgraja, mene in otroka pretepa in Boga preklinja. Bežite, da še vas ne dobi.«

Marija je pogledala ženo in zasmilila se ji je v srce. Pogledala je sinka Jezusa in rekla:

»Ne boj se, žena ti, nič hudega se nam ne pripeti. Mož bo prišel domov pohleven in krotak, kakor svoje čase bil večer je vsak.«

Tedaj se je žena s praga umaknila in je trudne popotnike v sobo spustila. Za mizo jih je posadila in jih lepo pogostila. Ko so se odpočili in okrepčali, jih je pred posteljico peljala in jim svoje detece pokazala:

»Kaj vam pravim, dobri ljudje, nesreča huda me teži. Detece imam, staro je že sedem let, osmega pol, pa ga še nisem videla, da bi bilo kdaj hodilo, nisem ga še slišala, da bi bilo kdaj spregovorilo. Zato je moj mož v temni gozd odšel in divji razbojnik postal. Sveti Bog, ti meni pomagaj!«

Takrat se je zgodilo čudo prečudno: Komaj je mati te besede spregovorila, že je otročiček vstal iz postelje in stekel iz hiše. Zunaj je zagledal očeta, drvarja in razbojnika, ki se je vračal domov. Otročiček mu je stekel naproti, prijel očeta za roko in rekel: »Le brž, le brž, oče, pojdite domov. Doma imamo lepe goste. K nam je prišla Marija s sinom in možem svetim Jožefom.«

Oče je sinka pristrčno objel in poljubil. Prijel ga je za roko in skupaj sta šla domov. Doma je pokleknil pred materjo Marijo in sinom Jezusom in skesano rekel: »Pozdravljeni, gostje nebeški, ki ste mojemu sinu dali, da hodi, pozdravljeni gostje nebeški, ki ste mojemu sinu dali, da govori.

Hud razbojnik sem bil, zdaj bom svojo obrt zapustil. Povej, ljubi Jezus, kaj naj storim?»

Jezus pa se je k razbojniku obrnil, ga blagoslovil in mu dejal: »Želim, da zopet kot nekdanj priden drvar postaneš. Krivico, ki si jo storil, popravi in ženo in sinka ljubi.«

Od tistega časa je bil Lezorez zopet priden drvar in o razbojniku ni nihče več slišal v deželi.

J. Kmet

V zvoniku

Ilustriral Globočnik Vito

Oh, ko bi se tiste nedelje še kdaj povrnile, ko smo se podili okoli cerkve, kmalu potem, ko je Jurjev Jože poldne odzvonil. Saj nas ni bilo veliko: Kovačev, Klančnikov, Žongrov in jaz. Hrupa in vpitja je bilo pa kot bi bila vsa vas pokonci.

Ko je ura udarila eno, smo se vsi kmalu obesili na vrvo. Malega zamaje še Franckov, ki pred vsakim beži; tudi srednji se oglasi, čeprav šepavo in nerad, a veliki se vedno trdovratno brani. Če nismo vsi štirje dobro poprijeli, pa ni bilo nič. Jurjev Jože, ki je bil za mežnarja že Bog ve koliko let, je zraven stal in se hudomušno smejal.

»Sakrlinč, zmaguje vas!« S tem je hotel reči: zanič ste, potegnite vendar! Napeli smo vse sile, vrvo je švigala gor in dol, hitro in silno je udarjalo in butalo v zvoniku, da se je kar stresalo nad nami.

»Lej, lej, kakšni tiči, še skozi lino mi ga bodo pognali.« Precej smo popustili. Saj smo poznali Jožeta, kaj kmalu bi začel otepati okoli ušes in dve nedelji bi si ne upali blizu. Kakor zadnjič. Preveč smo bili nagnali srednjega. Jože je bil pa ravno slabe volje. Spodil nas je izpod zvonika in s pestjo požugal, naj se le še enkrat pokažemo. »Pobalini, še zvonove mi boste pobili, saj niso po liri!« Navihanci pa smo mu zagodli:

»Selski mežnar,
s trto zvezan,
s klinom zbit,
pa ne bo hodil več zvonit.«

Jož, takrat smo se mu pa od sile zamerili. Dolgo smo se mu izogibali. Izpred Tomaževe hiše smo koprneče gledali v zvonik, še kamenja nismo smeli več metati v slepe line. V cerkev smo hodili kar skozi srednja vrata, da bi nas Jože ne dobil. Oh, tisti dnevi so bili dolgi, hudi. Sam Bog, da smo se spet pobogali. Spet smo smeli potegniti za vrvi. Vse je bilo pozabljeno.

Po četrť ure smo vabili k nauku, a zdelo se nam je komaj trenutek. To je bilo veseljal Nedelje so nam spet postale najlepši dnevi. Ponosno smo vlekli za vrvi, visoko v zvoniku pa je mogočno donelo, da so se bučni glasovi